



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 103/2012-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť N., B., zastúpenej V. B., právne zastúpenej spoločnosťou I., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. R. I., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 12 C 16/2000 z 25. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 420/2010 z 22. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2012 doručená sťažnosť N. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 16/2000 z 25. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 420/2010 z 22. septembra 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa podala v roku 2000 žalobu o ochranu dobrého mena právnickej osoby. V tomto konaní sa na okresnom súde domáhala ochrany pred neoprávneným zásahom do svojej dobrej povesti ako právnickej osoby, ochrany svojho dobrého mena, ako aj ochrany osobnosti zriaďovateľa a likvidátora sťažovateľky akad. sochára V. B. (ďalej len „likvidátor“).

Sťažovateľka v sťažnosti na 39 stranách podrobne opisuje priebeh konania pred všeobecnými súdmi, ktoré bolo už predmetom aj jej sťažnosti na ústavnom súde v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 211/08 a vyústilo do posledného rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 12 C 16/2000 z 25. júna 2010, ktorým jej žalobu zamietol.

Takisto opisuje a hodnotí jednotlivé svedecké výpovede a viaceré listinné dôkazy, ktoré predložil odporca v konaní, a tieto vo svojom vyjadrení spochybňuje ako nedôveryhodné. V súvislosti s tým poukazuje na nezákonnosť rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 16/2000 z 25. júna 2010, ktorý opakovane zamietol predmetný návrh sťažovateľky, jeho skutkové a právne odôvodnenie, s ktorým nesúhlasí, a nesúhlasí so závermi okresného súdu, že nie sú splnené podmienky na úspešné uplatňovanie práva na ochranu dobrej povesti a dobrého mena právnickej osoby v zmysle § 19b Občianskeho zákonníka.

Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu odvolanie, v ktorom žiadala zrušiť rozsudok okresného súdu pre nesprávne právne posúdenie veci a hodnotenie skutkových zistení s tým, aby bola vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Po odvolaní sťažovateľky krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 420/2010 z 22. septembra 2011 rozsudok okresného súdu potvrdil.

Podľa sťažovateľky uvedenými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Sťažovateľka sa v tejto súvislosti opiera aj o názor ústavného súdu vyslovený v náleze sp. zn. II. ÚS 211/08 z 18. septembra 2008, ktorým vyslovil, že už predtým rozsudkom krajského súdu v tejto veci došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 9 Co 9/06 zo 6. decembra 2007 o zamietnutí žaloby sťažovateľky (odôvodnenie na s. 9 až s. 12). Tvrdí, že po vrátení veci všeobecné súdy nerešpektovali právny názor ústavného súdu, po ktorom krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co 52/2010 z 30. apríla 2009 rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti sa ospravedlniť Ministerstvu školstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a zaplata peňažnej satisfakcie v sume 1,5 mil. Sk zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ňom bolo úlohou okresného súdu zistiť, či odporca vo svojom návrhu na vyradenie školy zo siete škôl uviedol také dôvody, ktoré poškodzujú dobré meno a povesť sťažovateľky.

V ďalšom konaní na okresnom súde sťažovateľka doplnila žalobu a uviedla, že odporca 4 roky po podaní žaloby zaslal ministerstvu list, v ktorom znova neuviedol žiaden preukázaný zákonný dôvod na vyradenie školy podľa § 4 ods. 1 písm. b) „*vyhl. č. 280/1998 Zb.*“ (správne má byť vyhláška Ministerstva školstva a vedy Slovenskej republiky o vysokých školách č. 280/1994 Z. z., pozn.), ale znova uviedol iba nezákonné „*pseudodôvody*“, ktoré sú vo veci konania o vyradení a súčasnom zaradení školy absolútne irelevantné, ale hlavne sú nepravdivé a poškodzujúce dobré meno sťažovateľky, školy a likvidátora...

V inom doplnení tiež uviedla, že si odporca nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce z „*Metodického pokynu MF SR k uplatňovaniu § 6 ods. 3 zákona NR SR č. 303/1995 Z. z.*“. Takisto sťažovateľka rozšírila svoj návrh „*v časti uplatnenej peňažnej satisfakcie na 235 000 Eur, v časti ospravedlnenia doplnila text ospravedlnenia voči Ministerstvu školstva tak, že sa okrem žiadosti č. PED-128/98 zo dňa 02. 02. 1998, ktorým boli uvedené zavádzajúce, nepravdivé a nepodložené skutočnosti, s ktorými odporca poškodil dobré meno navrhovateľa, doplnil o lis odporcu č. OoČ-/642004 zo dňa 13. 2. 2004 a zobral späť návrh v časti posledného odseku ospravedlnenia, ktorou chcel určiť povinnosť odporcu vziať späť návrh č. PED-128/98*“.

Na pojednávaní 20. januára 2010 sťažovateľka „konkretizovala výroky označené v liste Krajského školského úradu č. OoČ-/642004 zo dňa 13. 2. 2004, ktoré zasiahli do dobrej povesti... a poškodili dobré meno sťažovateľky“, a na tomto pojednávaní okresný súd „pripustil zmenu žalobného návrhu v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti odporcovi písomne sa ospravedlniť ministerstvu a v časti o zaplatenie peňažnej satisfakcie...

Vo zvyšnej časti (vziať späť návrh č. PED-128/98) súd zmenu návrhu nepripustil.“.

Okrem toho sťažovateľka podrobne komentuje skutkové a právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 93/2008 z 31. augusta 2009 v konaní o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu (ministerstva), ktorým zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 24/2005 zo 17. januára 2008, z ktorých mali všeobecné súdy podľa nej vychádzať aj pri svojom rozhodovaní o jej návrhu proti odporcovi „*Krajský školský úrad v B.*“ (ďalej len „odporca“) na ochranu dobrej povesti a dobrého mena právnickej osoby. Tvrdí, že tieto závery okresný súd aj krajský súd nerešpektovali.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej cituje z rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 9 Co 420/2010 z 22. septembra 2011 a nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 211/08 z 18. septembra 2008 a domnieva sa, že všeobecné súdy rozhodli arbitrárne a v rozpore s platnými právnymi predpismi aj preto, že nebrali do úvahy všetky jej odvolacie námietky a nevysporiadali sa „*so žiadnym z dôkazov predložených sťažovateľkou, ani so žiadnymi*

dôkazmi podloženými vyjadreniami sťažovateľky, k tvrdeniam žalovaného krajského školského úradu a k nepravdivým tvrdeniam svedkov“.

Sťažovateľka sa na základe uvedeného domnieva, že „vydaným rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, č. k. 12 C 16/2000-468, zo dňa 25. 6. 2010, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9 Co 420/2010-568 zo dňa 22. 9. 2011 došlo k opakovanému porušeniu jej základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... v spojení s Článkom 6 ods. 1 Dohovoru..., keď Okresný súd Bratislava I ako aj Krajský súd v Bratislave nepostupoval vo veci ústavne konformným spôsobom. Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v znení neskorších predpisov, uvedie súd v odôvodnení rozsudku podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Sťažovateľka sa domnieva, že Okresný súd Bratislava I ako aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí neuviedli dostatočné dôvody o ktoré sa ich rozhodnutia opierajú a zároveň sa odchyľili aj od nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/08-36.

... konaním Krajského školského úradu bola nielen poškodená dobrá povest' sťažovateľky ako zriaďovateľky školy, ale aj vzhľadom na vznik právnej neistoty, ktorú u sťažovateľky opakovane (teraz už na štrnásty rok) predĺžilo, a vytvorilo tak prietáhy v konaní rozhodnutie Okresného súdu v Bratislave č. k. 12 C 16/2000-486 zo dňa 25. 6. 2010, ako aj Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 420/2010-568 zo dňa 22. 9. 2011, Sťažovateľka žiada o primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy..., a to vo výške 5.000,- € (slovom: päť tisíc eur). Sťažovateľka sa domnieva, že čas a právnu neistotu vytvorenú prietáhami, nemožno nahradiť iba tým, že Ústavný súd... zruší protiústavné rozhodnutie súdu, a aj po jeho prípadnom zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie, bude ďalej plynúť čas a právna neistota sťažovateľky.“.

Na základe uvedených dôvodov sa sťažovateľka domnieva, že v označenom konaní došlo aj k „porušeniu čl. 2 ods. 2... a zároveň že v označenom konaní došlo k porušeniu jej práva podľa Článku 1 Dodatočného protokolu...“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že „rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. č. k. 12 C 16/2000-468 zo dňa 25. 6. 2010 v spojení s rozhodnutím Krajského

súdu v Bratislave č. k. 9 Co 420/2010-568 zo dňa 22. 9. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 11. 2011, je v rozpore s ustanovením článku 46 ods. 1 Ústavy... v spojení s Článkom 6 ods. 1 Dohovoru..., ako aj v rozpore s ustanovením Článku 2 ods. 2 Ústavy... v spojení s Článkom 1 Dodatkového protokolu..., a teda bolo porušené právo sťažovateľky na súdnu ochranu a inú právnu ochranu, právo na spravodlivé súdne konanie ako aj právo na ochranu svojho majetku.

... zrušil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 25. 6. 2010, č. k. 12 C 16/2000-468 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 9. 2011, č. k. 9 Co 420/2010-568... a zároveň, aby v zmysle § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. vec vrátil na ďalšie konanie.

N. priznáva Ústavný súd... v zmysle čl. 127 ods. 3 Ústavy... primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,-EUR... za to, že Krajský súd v Bratislave opakovaným protiústavným rozhodnutím a nerešpektovaním Nálezu Ústavného súdu... sp. zn. II. ÚS 211/08-36 vytvoril prietahy v konaní na ochranu dobrého mena a dobrej povesti právnickej osoby - N., čím opakovane predĺžil stav právnej neistoty...

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť N. trovy právneho zastúpenia vo výške 237,40 EUR... na účet jej právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 272/06, III. ÚS 284/08).

1. Predmetom časti sťažnosti sťažovateľky je porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 420/2010 z 22. septembra 2011 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 16/2000 z 25. júna 2010.

Podstatou námietok sťažovateľky bolo jej tvrdenie, že krajský súd nebral do úvahy odvolacie námietky a všeobecné súdy sa nevysporiadali so žiadnym z predložených dôkazov, nevyjadrili sa k nepravdivým tvrdeniam svedkov a nedali odpovede na všetky otázky, ktoré v konaní nastolila. Tiež tvrdí, že krajský súd (ani okresný súd) nerešpektovali právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze sp. zn. II. ÚS 211/08 z 18. septembra 2008, a domnieva sa, že rozhodli arbitrárne a v rozpore s platnými právnymi predpismi.

Ústavný súd konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol

náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 230/08). V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Jeho úlohou nie je ani zaoberať sa údajnou nezákonnou právnou argumentáciou, ktorou bola odôvodňovaná opodstatnenosť sťažnosti, ale iba jej ústavnoprávnymi aspektmi.

Ústavný súd judikoval (napr. I. ÚS 67/06), že z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva tiež zásada voľného hodnotenia dôkazov. Ak všeobecné súdy rešpektujú ústavné garancie (najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy), ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ich hodnotením sám nestotožňoval (obdobne napr. III. ÚS 230/08).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 12 C 16/2000 z 25. júna 2010 zamietol návrh sťažovateľky na ochranu dobrej povesti a dobrého mena právnickej osoby, ktorým sa domáhala proti odporcovi uloženia povinnosti písomne sa ospravedlniť ministerstvu a zaplatenia peňažnej satisfakcie v sume 1,5 mil. Sk.

Vo svojom rozhodnutí okresný súd na s. 1 až s. 12 uviedol skutkové okolnosti danej veci, ktoré vychádzali najmä z listinných dôkazov, svedeckých výpovedí, procesných návrhov a vyjadrení predkladaných účastníkmi konania od roku 2000, a následne na s. 13 až s. 18 opierajúc sa o tieto skutkové zistenia a ustanovenie §19 b Občianskeho zákonníka dospel k právnemu záveru, že v danom prípade nedošlo k neoprávnenému zásahu do práv sťažovateľky, a preto zamietol aj jej návrh na uloženie povinnosti ospravedlniť sa ministerstvu a na zaplatenie „peňažnej satisfakcie“. Okresný súd pritom vychádzal z právneho názoru krajského súdu, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie po zrušení

časti jeho rozsudku sp. zn. 9 Co 9/06 zo 6. decembra 2007 ústavným súdom (jeho nálezhom sp. zn. II. ÚS 211/08 z 18. septembra 2008). Ústavný súd navyše rozsudok krajského súdu v ostatnej časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 12 C 16/00 z 8. novembra 2005 o zamietnutí návrhu sťažovateľky „na uloženie povinnosti odporcovi vziať späť od počiatku a zrušiť celý návrh na vyradenie S.. a súčasné zaradenie S., B., č. PED - 128/1998 zo dňa 2. 2. 1998 ponechal nedotknutý“.

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie 10. augusta 2010, v ktorom podrobne na 14 stranách poukázala na to, že okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhované dôkazy, ktoré preukazujú nezákonný postup odporcu, a takisto vec nesprávne právne posúdila a podľa nej okresný súd ignoroval citované rozhodnutie ústavného súdu a tiež najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 93/2008 z 31. augusta 2009 v konaní o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu (ministerstva), ktorým zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 24/2005 zo 17. januára 2008.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 420/2010 z 22. septembra 2011 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil. V odôvodnení rozsudku krajský súd najprv na s. 1 až s. 10 uviedol rozhodujúci skutkový stav vychádzajúci z rozhodnutia okresného súdu, opísal doterajší priebeh konania a výsledky vykonaného dokazovania, potom jasným a podrobným spôsobom opísal obsah odvolania sťažovateľky a jej dôvody na zrušenie prvostupňového rozhodnutia (tieto sú totožné s jej námietkami uvedenými v sťažnosti) a po preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľky nie je dôvodné.

Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku (s. 11 až 16), v ktorej sa krajský súd vysporiadava s odvolaním sťažovateľky, okrem iného vyplýva, že sťažovateľka sa domáhala v správnom súdnictve zrušenia rozhodnutia ministerstva (o vyradení súkromnej školy zo siete stredných škôl a školských zariadení Slovenskej republiky), ktoré nebolo do jeho rozhodnutia právoplatne skončené. Krajský súd preto s odkazom na ustanovenie § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odpovedal na námietku sťažovateľky (ako navrhovateľky), že okresný súd nemohol „vykonať analýzu skutkových tvrdení uvedených v žiadosti odporcu na vyradenie“ školy, a preto jej výroky správne posúdil sám. Uviedol tiež, že okresný súd vzhľadom na vykonané dokazovanie «riadne zistil

skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O. s. p. Prvostupňový súd vec správne právne posúdil, keď s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 4 ods. 1 vyhlášky MSaV SR č. 280/1994 Zb. o súkromných školách, § 19b Občianskeho zákonníka, dospel k záveru, že v danom prípade k neoprávnenému zásahu do práv navrhovateľa nedošlo, pretože dôvody uvedené v žiadosti odporcu na vyradenie S... a jej doplnení... zo dňa 13. 2. 2004, obsahovali z hľadiska § 4 vyhlášky č. 280/1994 Z. z. relevantné údaje, išlo o pravdivé skutkové tvrdenia, ktoré nemali difamujúci charakter a preto neboli objektívne spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti a mena navrhovateľa. Rovnako správny bol aj záver prvostupňového súdu, že v prípade výroku uvedeného pod bodom 4./ ide o domnienku, ktorá nie je spôsobilá poškodiť dobrú povesť a dobré meno právnickej osoby. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa v tejto časti aj patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2, 3 O. s. p.) a odvolací súd sa v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

K námietkam... spočívajúcich v tom, že prvostupňový súd nevykonal navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď sa vyhol tomu, aby vykonal tie ním navrhované dôkazy, ktoré preukazujú nezákonný postup odporcu, tieto sú bezdôvodné. Ako vyplýva z obsahu spisu, ale aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, prvostupňový súd vykonal všetky navrhované dôkazy a to v súlade s ustanoveniami § 125 a nasledujúce O. s. p., keď aj navrhovateľ na pojednávaní dňa 25. 6. 2010 po poučení v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. vyhlásil, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 466 spisu).

Navrhovateľ namietal, že pokým prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, listinami a výsluchom svedkov, tak jediným oprávneným kontrolným orgánom, ktorý je zákonom oprávnený posudzovať, či v škole sú -alebo nie sú relevantné nedostatky, je zmysle vyhlášky č. 293/1991 Z. z. školská inšpekcia. Ak odporca nespolupracoval s iným orgánom - školskou inšpekciou, tak nemal nič preukázané zákonným postupom (do pôsobnosti odporcu nespadá posudzovanie úrovne výchovno-vzdelávacej činnosti, ani personálneho alebo materiálneho vybavenia) a preto sú úkony, ktorými sa to snažil odporca preukázať, neplatné. Odvolací súd má za to, že tieto námietky sú právne irelevantné rovnako ako námietka, že prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku neuviedol žiadne konkrétne - preskúmateľné nedostatky relevantné pre vyradovanie a súčasné zaradovanie školy, ktoré by boli pred podaním návrhu zistené relevantným kontrolným orgánom.

Ako už bolo uvedené vyššie, odporca bol v zmysle príslušnej právnej úpravy (vyhláška č. 280/1994 Z. z.) oprávnený podať ministerstvu návrh na vyradenie školy zo siete škôl. To znamená, že podaním návrhu vykonával svoju zákonnú právomoc. Samotné podanie návrhu preto nemôže zakladať zodpovednosť za neoprávnený zásah do dobrej povesti navrhovateľa. V rámci správneho konania začatého na návrh odporcu bolo právom a povinnosťou ministerstva posúdiť relevantnosť dôvodov uvedených odporcom a v tomto konaní skúmať, či boli splnené zákonné podmienky na podanie návrhu Krajského úradu v B. č. PED-128/98 zo dňa 2. februára 1998 na vyradenie S..., zo siete škôl SR, či bol tento návrh podaný v lehote, ktorú pre podanie návrhu na vyradenie súkromnej školy stanovoval § 4 ods. 3 vyhl. č. 280/1994 Z. z., či odporca podal návrh na vyradenie existujúcej školy a či boli prezentované nedostatky zistené právnym postupom v súlade s § 8 vyhl. č. 280/1994 Z. z. (príslušným orgánom) a či išlo o také nedostatky, ktoré pre podanie návrhu na vyradenie taxatívne vymedzuje § 4 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 280/1994 Z. z. Keďže v danom prípade konečné rozhodnutie ministerstva v rámci správneho konania absentuje, správne pravdivosť skutkových v tvrdení uvedených v návrhu posudzoval prvostupňový súd a v tomto štádiu konania (v konaní o ochrane pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby) je právne irelevantné, či boli zistené príslušným orgánom, ako to namietal navrhovateľ.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní poukázal na ďalšie pochybenie súdu, ktoré spočívalo v tom, že prvostupňový súd úplne ignoroval tú časť žaloby, v ktorej napadol návrh odporcu č. PED-128/98 zo dňa 2. 2. 1998 ako celok, vychádza z toho, že v návrhu odporcu sú aj také výroky, ktoré síce nemajú hanlivý význam - ale sú nepravdivé (napr. č. právneho predpisu, v zmysle ktorého je tento návrh údajne podaný). Odvolací súd má v tomto smere za to, že z návrhu navrhovateľa, ktorý bol naposledy upravený na pojednávaní dňa 20. 1. 2010, ktorého zmena bola aj pripustená (č. l. 220), tieto skutočnosti nevyplývajú. Je síce pravdou, že v citovanom návrhu je nesprávne uvedená /vyhláška/ MŠV SR „č. 289/1994 Z. z.“ o súkromných školách (správne č. vyhlášky č. 280/1994 Z. z.) a „§ 4 ods. b“ (správne § 4 ods. 1 písm. b/), ale uvedené skutočnosti sporné nikdy neboli a tieto samé by nemohli byť dôvodom, ktorý by bol objektívne spôsobilý zasiahnuť do dobrej povesti a mena navrhovateľa. Čo sa týka ďalších námietok uvedených v odvolaní týkajúcich sa jednotlivých výrokov, s týmito sa odvolací súd nezaoberal, keďže v odvolaní navrhovateľ neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného stavu alebo

jeho právneho hodnotenia, ani takými, o ktorých by súd prvého stupňa pri rozhodovaní o veci nebol mal vedomosť, alebo ktoré by nebol uvážil. Vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa si nežiada ani doplniť dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, pretože by odvolací súd iba zopakoval správnosť záverov súdu prvého stupňa. Odvolací súd v tomto smere len dodáva, že Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam...

Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým prvostupňový súd návrh v celom rozsahu (ospravedlnenie a primerané zadosťučinenie vo forme peňažnej náhrady) ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil».

Vychádzajúc z uvedeného napadnutého rozsudku krajského súdu a jeho odôvodnenia ústavný súd konštatuje, že nemôže prijať záver, že by dôvody tohto rozhodnutia neboli udržateľné, prípadne boli svojvoľné tak, aby to odôvodňovalo spojitosť s možným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ako to tvrdí vo svojej sťažnosti.

Pokiaľ ide o názor sťažovateľky, že všeobecné súdy nerešpektovali aj nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 211/08 z 18. septembra 2008 (ktorým zrušil v časti rozhodnutie krajského súdu z dôvodu, že sa meritom podanej žaloby vôbec nezaoberal, resp. neskúmal opodstatnenosť tvrdenia sťažovateľky, že v odôvodnení návrhu žalovaného na vyradenie školy mali byť uvedené skutkové tvrdenia poškodzujúce jej dobrú povesť, ako aj to, že „*tvrdenia orgánu štátnej správy v školstve, ktorý sa svojím návrhom domáha vyradenia súkromnej školy zo siete škôl, musia mať charakter skutkových tvrdení, nie hodnotiacich úsudkov*“), k tomu ústavný súd poznamenáva, že krajský súd pri opätovnom rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu rešpektoval v plnej miere nález ústavného súdu a ústavne súladným spôsobom sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, na ktoré ústavný súd v náleze poukázal. Okresný súd vykonal podrobnú analýzu skutkových tvrdení sám a rozhodol na základe skutkových tvrdení, a nie na základe

hodnotiacich úsudkov, tak ako to bolo v predchádzajúcom rozhodnutí, pre ktorý nedostatok toto rozhodnutie bolo ústavným súdom zrušené.

Krajský súd závery okresného súdu opisuje na s. 4 až s. 7 svojho rozhodnutia a zároveň primerane a rozumným spôsobom reaguje na všetky odvolacie námietky sťažovateľky, ktoré podala v odvolaní z 10. augusta 2010, a to aj s tými, na ktoré ústavný súd v svojom náleze bližšie nepoukázal, a preto ústavný súd nepovažuje za potrebné k tomuto podrobnému odôvodneniu čokoľvek ďalšie uvádzať.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti daného prípadu a odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu (aj v spojení s rozhodnutím okresného súdu) vychádza z jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj III. ÚS 209/04, I. ÚS 232/08). V tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu (hoci sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom tvrdí opak, že na jej prípad sa mali aplikovať aj závery z iného rozhodnutia najvyššieho súdu). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že nezistil, že by závery vyvedené v rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 16/2000 z 25. júna 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 420/2010 z 22. septembra 2011 boli zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a podľa názoru ústavného súdu ním nemohlo dôjsť k porušeniu

základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne m. m. I. ÚS 159/08).

3. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu, ako aj práva „*rýchlosti prerokovania*“ veci, ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Vychádzajúc z obsahu podania a jeho príloh ústavný súd konštatuje, že sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľka je riadne zastúpená právnym zástupcom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde. Aj keď sťažovateľka v závere svojej sťažnosti tvrdí, že rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu je v rozpore s čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu,

svoje dôvody v sťažnosti vecne a riadne bližšie neodôvodnila. Súčasne namieta, že postupmi okresného súdu a krajského súdu došlo k zbytočným priet'ahom v jej veci (z tohto titulu žiada priznať finančné zadost'učinenie), avšak svoje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upravené v ústave v čl. 48 ods. 2, pokiaľ ide o rýchlosť konania, už bližšie v sťažnosti nikde neoznačuje. Tieto uvádzané nedostatky v náležitostiach sťažnosti preto odôvodňujú odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Navyše, zo sťažnosti vyplýva, že konanie pred okresným súdom a krajským súdom už bolo právoplatne skončené ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, teda stav právnej neistoty sťažovateľky bol v konaní pred všeobecnými súdmi už odstránený a takéto sťažnosti ústavný súd odmieta vždy ako zjavne neopodstatnené (pozri napr. III. ÚS 50/2012 a tam citovanú judikatúru).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2012